

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
SESSION DE 1935-1936	N° 82		ZITTINGSJAAR 1935-1936
	SÉANCE du 28 Janvier 1936	VERGADERING van 28 Januari 1936	

PROPOSITION DE LOI SUR LE RÉGIME DE L'ALCOOL

DÉVELOPPEMENTS

MADAME, MESSIEURS,

C'est le 8 juin 1922 que mon honorable collègue M. Pierco a introduit une première proposition de loi tendant à reviser la loi du 29 août 1919 sur le régime de l'alcool. Nous ne rappellerons pas ici les arguments, restés sans réfutation sérieuse, que firent valoir M. Pierco et les partisans de la revision de la loi dans le sens du retour à la vente libre sévèrement contrôlée. Récapituler tous les abus engendrés par la loi de 1919, serait oiseux. Aussi bien, est-ce une question de principe que nous entendons faire trancher. Nous tenons cependant à insister, une fois de plus, sur l'iniquité consacrée par la susdite loi.

L'article 2 du projet primitif, déposé à la Chambre par M. Delacroix, alors Président du Conseil, autorisait le débitant de boissons à consommer sur place, à détenir de l'alcool dans les parties de son établissement où n'étaient pas admis les consommateurs et dans l'habitation attenante à celui-ci. Cette disposition fut combattue par M. Vandervelde qui la fit rejeter par le Parlement. Ainsi on a dénié au cafetier le droit reconnu aux autres Belges, même à ceux qui sont privés de leurs droits civils et politiques! Tout Belge, en effet, même le repris de justice, peut détenir une quantité d'alcool, déterminée par la loi, sous certaines conditions. Le cafetier n'a pas ce droit, sous prétexte qu'il pourrait être tenté de vendre cet alcool au détail. C'est-à-dire qu'il est présumé capable de commettre un délit! En revanche, en vertu d'une loi votée récemment, le braconnier récidiviste, peut détenir chez lui des armes. Seul, le cafetier est traité en paria et mis hors la loi.

**

Ceci constaté, revenons à l'objet de la présente proposition. La dissolution de mars 1925 rendit caduque

WETSVOORSTEL OP HET REGIME VAN DEN ALCOHOL

TOELICHTING

MEVROUW, MIJNE HEEREN,

Op 8 Juni 1922 heeft mijn achtbare collega, de heer Pierco, een eerste wetsvoorstel ingediend er toe strekkend de wet van 29 Augustus 1919 op het alcoholregime te herzien. Wij zullen niet terugkomen op de niet weerlegde argumenten welke de heeren Pierco en de voorstanders van de herziening deden gelden voor den terugkeer naar den streng gecontroleerden verkoop. Het ware overbodig al de misbruiken op te sommen waartoe de wet van 1919 aanleiding gegeven heeft. Het is ons dan ook slechts te doen om de oplossing van een beginsel. Zulks, neemt echter niet weg dat wij blijven wijzen op de onrechtvaardigheid welke in hoogerbedoelde wet besloten ligt.

Luidens artikel 2 van het oorspronkelijk ontwerp dat door den heer Delacroix, toenmalig voorzitter van den Ministerraad, bij de Kamer ingediend werd, mocht de slijter van ter plaatse te verbruiken dranken alcohol voorhanden hebben in de gedeelten zijner inrichting waarin de verbruikers niet toegelaten worden en in de belendende woning. De heer Vandervelde bestreed deze bepaling en deed ze door het Parlement verwerpen. Zoo werd aan den koffiehuishouder het recht ontzegd waarop al de Belgen, zelfs dezen die van hun burgerlijke en politieke rechten beroofd zijn, aanspraak mogen maken! Inderdaad, ieder Belg, zelfs de oud-veroordeelde, mag, mits sommige voorwaarden, een hoeveelheid alcohol door de wet bepaald, voorhanden hebben. Dit recht heeft de koffiehuishouder niet, onder voorwendsel dat hij er toe zou kunnen verleid worden om dezen alcohol in het klein te verkopen. Zulks wil zeggen dat men hem in staat acht om een wanbedrijf te plegen! Daarentegen mag de verstokte wildstroeper, krachtens een onlangs aangenomen wet, vuurwapenen in huis hebben. Alleen de koffiehuishouder wordt behandeld als een paria en buiten de wet gesteld.

**

Laten wij, na deze vaststelling, terugkeeren tot het doel van dit voorstel. Tengevolge van de onthinding

la proposition Piero qui fut représentée en août 1925, prise en considération le 21 décembre 1926, examinée par les sections le 20 janvier 1927, rapportée dans un sens défavorable par M. Rubbens le 13 septembre 1928, discutée en séance publique les 17, 24 et 25 avril 1929, renvoyée finalement à la section centrale.

Sur ces entrefaites, un projet de loi de protection contre l'alcoolisme fut déposé le 26 novembre 1930, examiné en sections le 15 janvier 1931, rapporté le 19 juin 1931, discuté en mars, en avril et en juin 1932, adopté et transmis au Sénat le 22 juin 1932, rapporté par M. Legrand le 28 mars 1934, discuté en mai et en juin 1934 par la Haute Assemblée, renvoyé le 19 juin à la Commission, amendé à deux reprises par le Gouvernement. Depuis, il n'en est plus question. C'est en vain que l'on a demandé que le Parlement se prononce. Les adversaires de la revision — et feu le regretté Joseph Wauters se fit un jour leur interprète — ont déclaré que si l'on touchait à la loi de 1919, ce serait pour interdire radicalement la vente de l'alcool.

Rappelons, à ce propos, que lors de la discussion de la loi dont on lui a attribué la paternité, M. Vandervelde, alors ministre de la Justice, constatait avec regret qu'elle était moins radicale que l'arrêté-loi du 15 novembre 1918 qui interdisait, non seulement la vente dans les lieux publics, mais la fabrication, le transport, la vente et le débit des spiritueux, c'est-à-dire la prohibition absolue de l'alcool de bouche.

« Je dois avouer ma crainte, disait-il, de voir se développer, dans des proportions redoutables, cette consommation à domicile. Il suffira, en effet, d'acheter, soit individuellement, soit en coopération, deux litres d'alcool pour pouvoir s'alcooliser chez soi ou alcooliser les membres de sa famille. C'est une concession qu'il m'est pénible de faire, mais ce qui me rassure un peu, c'est que le projet de loi établit des droits excessivement élevés sur l'alcool et que, dans ces conditions, l'alcool sera un produit de luxe, dont il sera difficile aux ouvriers de faire abus. »

Il est piquant de signaler en passant que cet argument présenté par les partisans de la revision a été réfuté par M. Vandervelde lui-même. Mais il n'a jamais expliqué comment l'alcool, étant un produit de luxe — et c'est plus vrai aujourd'hui qu'en 1919 — les ouvriers pourraient en abuser davantage, sous le régime de la liberté réglementée et contrôlée, que sous le régime actuel. Notons encore que l'honorable Ministre ne s'est préoccupé que de l'abus de l'alcool

van Maart 1925, verviel het voorstel Piero dat, in Augustus 1925 ingediend, op 21 December 1926 in overweging genomen, op 20 Januari 1927 in de afdeelingen onderzocht en na een ongunstig verslag van den heer Rubbens, dato 13 September 1928, in openbare vergadering behandeld op 17, 24 en 25 April 1929, ten slotte, opnieuw naar de Middenafdeeling verzonden werd.

Middelerwijl, werd een wetsontwerp tot bescherming tegen het alcoholisme ingediend, op 26 November 1930, waarover, na onderzoek in de afdeelingen op 15 Januari 1931, verslag uitgebracht werd op 19 Juni 1931; het werd behandeld in Maart, April en Juni 1932, aangenomen en aan den Senaat overgemaakt op 22 Juni 1932 waar de heer Legrand verslag uitbracht op 28 Maart 1934, waarna het, in Mei en Juni 1934, door de Hooge Vergadering behandeld en op 19 Juni opnieuw naar de Commissie verzonden werd, nadat het tweemaal door de Regeering gewijzigd werd. Sederdien, is er geen sprake meer van. Tevergeefs vroeg men dat het Parlement zich uitspreken zou. De tegenstanders der herziening — en wijlen de heer Joseph Wauters heeft eens hun gevoelens vertolkt — verklaarden dat, indien men ooit wijzigingen toebracht aan de wet van 1919, zulks zijn zou in den zin van een radikaal verbod van verkoop van alcohol.

Laten wij, in dit verband, er aan herinneren dat, bij de bespreking van de wet waarvan men hem het vaderschap toeschrijft, de heer Vandervelde, toenmalig minister van Justitie, met spijt vaststelde dat zij minder radikaal was dan de besluit-wet van 15 November 1918, waarbij niet alleen de verkoop in openbare inrichtingen, maar tevens de vervaardiging, het vervoer, de verkoop en het schenken van sterke dranken verboden was, 't is te zeggen, het volkomen verbod van sterken drank.

« Ik moet, zoo zeide hij, uiting geven aan mijn vrees dat dit verbruik in den huiskring, schrikbarende afmetingen nemen zal. Inderdaad, het zal volstaan, hetzij persoonlijk, hetzij samen, twee liter alcohol te koopen om zich te zijnent te kunnen bedrinken of de leden van zijn gezin dronken te maken. Die toegeving valt mij moeilijk, maar wat mij eenigszins geruststelt, is het feit dat het wetsontwerp uiterst hooge rechten voorziet op alcohol en dat, onder die voorwaarden, de alcohol een weelde-product zal worden, waarvan de werklieden moeilijk misbruik zullen kunnen maken. »

Terloops is het is nogal gemakkelijk van aan te stippen dat dit door de voorstanders der herziening aangevoerd argument weerlegd werd door den heer Vandervelde zelf. Doch, nooit heeft hij uitgelegd hoe de alcohol, als zijnde een weeldeproduct — en dit is thans meer waar dan in 1919 — aanleiding zou kunnen geven tot meer misbruiken vanwege de werklieden, onder een regime van gereglementeerde en gecontroleerde vrijheid, dan met het huidig stelsel.

par les ouvriers, semblant se désintéresser ainsi des autres classes de la société.

Glissons et n'appuyons pas...

*
**

L'idée de la prohibition n'a pas été abandonnée par le Parti dont M. Vandervelde est le « Patron » autorisé et écouté.

Le 9 mars 1932, le Conseil Général du Parti Ouvrier, a voté une délibération demandant notamment la suppression du commerce privé en spiritueux.

Cela est plus logique que l'interdiction de la vente libre. Nous ne voyons pas, en effet, comment celle-ci, réglementée comme l'ont proposé MM. Pierco et Legrand, serait plus dangereuse que la vente par certaines quantités, telle qu'elle est admise actuellement. L'alcool cesse-t-il d'être nocif parce qu'on le vend par deux litres? La loi autorise la consommation — illimitée en fait — à domicile, tandis qu'elle l'interdit dans les lieux publics. Or, ici, la loi sur l'ivresse publique, strictement appliquée et renforcée par toutes les mesures préconisées par MM. Pierco et Legrand, outre la cherté du produit, suffisait à réprimer l'abus et à restreindre les méfaits de l'alcoolisme, ce qui reste inopérant avec le système actuel. La loi, qui est d'ailleurs de plus en plus méconnue, favorise le vice privé, ce qui est d'une belle hypocrisie. Pour le surplus, elle est tournée par les cercles privés, dont le nombre va en augmentant, sous le couvert — ô ironie! — de la loi sur les associations sans but lucratif!

Tout cela est profondément immoral. On ne veut pas du régime de la liberté organisée et contrôlée. Soit! Alors que l'on aille jusqu'au bout, que l'on fasse preuve de logique en prohibant la vente des boissons spiritueuses aussi bien en gros qu'en détail, comme l'avait fait l'arrêté-loi de novembre 1918. C'est pour obliger le Parlement à se prononcer dans un sens ou dans l'autre que nous déposons cette proposition de loi.

*
**

Que l'on ne nous objecte pas que son adoption entraînerait un déficit considérable dans les recettes de l'Etat. Nous avons démontré que le retour à la liberté accroîtrait notablement celles-ci, ce qui, dans les circonstances présentes, ne serait certes pas à dédaigner. N'est-ce pas précisément le manque de recettes nouvelles qui a déterminé le Gouvernement à ajourner l'exécution des promesses formelles qu'il avait faites aux agents de l'Etat, aux pensionnés et aux chômeurs? Le vote de la proposition Legrand lui eut fourni les fonds nécessaires. Les adversaires de la

Laten wij eveneens er op wijzen, dat de achtbare minister zich slechts bekommerde omtrent het misbruik van alcohol door de werklieden, en aldus geen belang scheen te hechten aan de andere standen der maatschappij.

Laten wij hierover heenglijden en niet verder aandrigen...

*
**

De gedachte van het verbod werd niet prijsgegeven door de Partij waarvan de heer Vandervelde de bevoegde en gezaghebbende « Baas » is.

Op 9 Maart 1932, heeft de Algemeene Raad der Werkliedenpartij een bespreking goedgekeurd, waarbij inzonderheid de afschaffing werd gevraagd van den privaten handel in alcoholische dranken.

Dit is meer logisch dan het verbod op den vrijen verkoop. Wij zien, inderdaad, niet in, hoe deze, gereglementeerd zooals voorgesteld door de heeren Pierco en Legrand, gevaarlijker zou zijn dan de verkoop met kleine hoeveelheden, zooals thans is toegestaan. Houdt alcohol op schadelijk te zijn voor de gezondheid omdat hij met twee liter wordt verkocht? Bij de wet wordt het — in feite onbeperkt — gebruik ten huize toegelaten, terwijl zij dit verbiedt in het openbaar. Welnu, hier volstond de wet op de openbare dronkenschap, streng toegepast en versterkt door al de maatregelen die werden voorgesteld door de heeren Pierco en Legrand, samen met den hoogen prijs van het product, om elk misbruik te beteugelen en om de kwaal van het alcoholisme te beperken, wat niet het geval is met het huidig stelsel. De wet die trouwens van langs hoe meer wordt overtreden, begunstigt de private ondeugd, wat louter schijnheiligheid is. Voor het overige, wordt zij omzeild door de private kringen wier aantal steeds toeneemt, door de bemiddeling van — o ironie! — de wet op de vereenigingen zonder winstbejag!

Dit alles is diep onzedelijk. Men wil niet weten van het stelsel der georganiseerde en gecontroleerde vrijheid. Goed! Men ga dan tot het uiterste, men geve blijk van logica en verbiede den verkoop van de alcoholische dranken zoowel in 't groot als in 't klein, zooals dit gebeurd is door de besluit-wet van November 1918. Het is om het Parlement te dwingen zich uit te spreken in den eenen of den anderen zin, dat wij dit wetsvoorstel indienen.

*
**

Men werpe niet op dat zijn goedkeuring een belangrijk tekort zou meebrengen voor de inkomsten van den Staat. Wij hebben bewezen dat de terugkeer tot de vrijheid deze merkkelijk zou verhoogen, wat, in de huidige omstandigheden stellig niet te misprijzen is. Is het niet juist een gebrek aan nieuwe inkomsten dat de Regeering er toe gebracht heeft de inlossing te verdagen der stellige beloften die zij gedaan had aan de Staatsambtenaren, de pensioentrekkenden en de werklozen? Door de goedkeuring van het voorstel Legrand, zou zij de vereischte fondsen bekomen heb-

revision n'en ont pas voulu invoquant des prétextes de moralité. Mais, s'il est immoral de retirer des ressources de la vente libre de l'alcool, il est également immoral d'en tirer de la vente en gros. L'argument ne peut donc être retenu si l'on se place au strict point de vue des moralistes.

Nous laissons au Département de la Justice le soin de présenter les dispositions pénales et autres pour l'application de cette proposition si elle est admise. De même le Département des finances aurait également à établir le nouveau régime fiscal de l'alcool.

*
**

On nous dira que la répression de la fraude sera plus difficile. Nous ne le pensons pas. Mais, en tout cas, elle ne peut pas être plus odieuse qu'à présent quand on sait à quels procédés certains agents de l'autorité ont recours pour dépister les contraventions.

*
**

Nous avons amendé le § 3 de l'article 1er de la loi de 1919 qui disait « que l'interdiction n'était pas applicable au pharmacien qui délivre des boissons spiritueuses sur la prescription d'un docteur en médecine. » En vertu de cette disposition, un pharmacien qui voudrait démontrer l'absurdité de la loi, pourrait annexer à son officine un débit où, sur simple présentation d'une ordonnance renouvelable, ses clients pourraient consommer de l'alcool au détail ou s'en procurer par quantités inférieures à celle prévue par la loi! Rien, sous ce rapport, ne restreint la liberté du pharmacien. La loi l'autorise à être en même temps liquoriste. Et dans le cas du cumul médico-pharmaceutique, réprouvé par notre honorable collègue M. Coelst, le médecin peut délivrer l'ordonnance et l'exécuter. Qui pourrait blâmer le pharmacien et le médecin? La loi est pour eux.

Pour pallier dans la mesure du possible à la lacune de cette disposition, nous spécifions que l'ordonnance est non renouvelable.

Nous bornerons à ces quelques commentaires les développements de notre proposition. Nous n'avons d'autre but, en la déposant, que de hâter la solution d'une question pendante devant le Parlement depuis 1922.

G. MARQUET.

ben. De tegenstanders der herziening hebben er niet van gewild, onder voorwendsels van moraliteit. Doch, indien het onzedelijk is inkomsten te vinden in den vrijen verkoop van alcohol, is het even onzedelijk er te vinden in den verkoop in 't groot. Het argument verliest bijgevolg zijn waarde, zoo men zich streng op het standpunt stelt der moralisten!

Wij laten aan het Departement van Justitie de zorg over, de strafbepalingen en andere voor de toepassing van dit voorstel in te dienen, zoo het wordt aanvaard. Aldus zou het Departement van Financiën eveneens een nieuw fiscaal regime voor den alcohol moeten opmaken.

*
**

Men zal ons antwoorden dat de beteugeling der sluikerij moeilijker zal zijn. Dit is niet onze meening. Doch, in elk geval, zal zij niet hatelijker zijn dan thans het geval is, wanneer men nagaat tot welke middelen sommige rijksbedienden hunne toevlucht nemen om zekere overtredingen op te sporen.

*
**

Wij hebben § 3 van artikel 1 der wet van 1919 gewijzigd, welke voorschrijft « dat het verbod niet van toepassing is op den apotheker die, op voorschrift van een doctor in de medicijnen sterke dranken aflevert ». Krachtens die bepaling, zou een apotheker die de dwaasheid der wet zou willen laten uitschijnen, aan zijn apotheek een slijterij kunnen toevoegen waar, op eenvoudig vertoon van een hernieuwbaar geneeskundig voorschrift, zijn cliënten alcohol in kleine hoeveelheden zouden kunnen gebruiken of er zich kleinere hoeveelheden kunnen aanschaffen dan die voorzien bij de wet! In dit opzicht, wordt de vrijheid van den apotheker geenszins beperkt. De wet laat hem toe tevens kroeghouder te zijn. En in geval van genees- en artseneijbereidkundige cumulatie, afgekeurd door onzen achtbaren collega, den heer Coelst, mag de geneesheer het recept afleveren en uitvoeren. Wie zou den apotheker of den dokter kunnen afkeuren? De wet is hun immers gunstig.

Om, in de mate van het mogelijke, de leemte dier bepaling aan te vullen, bepalen wij dat het recept niet hernieuwbaar is.

Wij zullen de toelichting van ons voorstel beperken tot dit commentaar. Zoo wij het indienen, is het enkel met het doel de oplossing te verhaasten van een vraagstuk dat, sedert 1922, vóór het Parlement hangend is.

G. MARQUET.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Sauf les exceptions prévues à l'article 2, sont interdits, la fabrication, l'importation, le transport, l'achat pour revendre, l'exposition en vente, la vente, le débit des boissons formées d'alcool de distillation ou contenant de l'alcool de l'espèce, en quelque quantité que ce soit, telles que eaux-de-vie, élixirs, liqueurs, amers, apéritifs et autres produits analogues.

§ 2. Les produits de la fermentation alcoolique de jus naturels de fruits : vins, cidres et poires, ainsi que l'hydromel, ne sont pas considérés comme boissons spiritueuses, pour autant qu'ils n'aient pas été additionnés d'alcool de distillation ou que la richesse alcoolique ne dépasse pas 18 degrés de l'alcomètre Gay-Lussac, à la température de 15 degrés centigrades.

Art. 2.

Les interdictions relatives aux produits énumérés à l'article précédent ne sont pas applicables lorsque ces produits sont destinés :

1° A des usages médicaux, vétérinaires, pharmaceutiques et de droguerie et lorsqu'ils sont prescrits par ordonnances non renouvelables d'un docteur en médecine ou d'un vétérinaire;

2° A des usages scientifiques;

3° A des usages industriels;

4° A l'exportation;

5° Au transit.

Un arrêté royal détermine les conditions auxquelles ces exceptions seront subordonnées.

Art. 3.

Les producteurs, marchands et débiteurs qui, à partir de la mise en application de la présente loi, détiendraient des liquides visés par l'article premier, sont tenus d'en faire la déclaration, sauf empêchement légitime, dans la quinzaine, au burgemeester de leur résidence ou à celui qui en fait fonction.

La même obligation est imposée à toute personne qui détiendrait de ces liquides pour compte des producteurs, marchands et débiteurs.

Cette déclaration indiquera : 1° les noms et adresses des détenteurs et propriétaires; 2° la nature et la quantité des liquides détenus; 3° l'endroit où ils sont déposés.

Art. 4.

Quiconque aura, en contravention de la présente loi, fabriqué, importé, transporté, exposé en vente, vendu ou débité, acheté pour les revendre des liquides visés à l'article premier, ou aura contrevenu à

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Behoudens de in artikel 2 voorziene uitzonderingen, zijn verboden : de vervaardiging, de invoer, het vervoer, de aankoop om voort te verkoopen, de te koopstelling, de verkoop, de slijterij van dranken gevormd met distillatiealcohol of dergelijken alcohol bevattend, in gelijk welke hoeveelheid, zooals brandewijn, elixirs, likeuren, bitters, aperitiefs en andere gelijkaardige producten.

De producten van de alcoholische gisting van natuurlijk vruchtensap : druiven, appel- en perenwijnen, alsmede waterhoning, worden niet als sterke dranken aangemerkt, voor zoo verre zij niet zijn opgelengd met distillatiealcohol of dat het alcoholgehalte niet 18 graden van den alcoholmeter van Gay-Lussac, bij een temperatuur van 15 centigraden overschrijdt.

Art. 2.

Het verbod, in verband met de in voorgaand artikel opgesomde producten, is niet van toepassing wanneer die producten zijn bestemd :

1° Voor geneeskundige, dierengeneeskundige, artsenijkundige gebruiken en voor den drogerijhandel, en wanneer zij bij niet vernieuwbare recepten vanwege een geneesheer of een veearts zijn voorgeschreven;

2° Voor wetenschappelijke doeleinden;

3° Voor industriële gebruiken;

4° Voor den uitvoerhandel;

5° Voor den doorvoerhandel.

De voorwaarden waaraan die uitzonderingen worden onderworpen, zullen bij Koninklijk besluit worden bepaald.

Art. 3.

De producenten, kooplui en slijters die, met ingang van het in werking stellen der tegenwoordige wet, in het eerste artikel bedoelde vloeistoffen mochten in voorraad hebben, zijn er toe gehouden er aangifte van te doen, behoudens wettig bevel, en dit binnen vijftien dagen, aan den burgemeester of dienstdoenden burgemeester van hun verblijfplaats.

Dezelfde verplichting is opgelegd aan alwie dergelijke vloeistoffen, voor rekening van de producenten, kooplui en slijters, mocht in voorraad hebben.

Die aangifte vermeldt : 1° de namen en adressen van de houders en eigenaars; 2° den aard en de hoeveelheid van de voorhanden zijnde vloeistoffen; 3° de plaats waar zij bewaard worden.

Art. 4.

Alwie, in overtreding van de tegenwoordige wet, in het eerste artikel bedoelde vloeistoffen mocht vervaardigen, invoeren, vervoeren, te koop stellen, verkoopen of slijten, koopen om voort te verkoopen, of

l'article 3 de la présente loi, sera puni d'une amende de 500 à 5,000 francs et d'un emprisonnement de huit jours à six mois ou d'une de ces peines seulement.

Ces peines seront élevées au double en cas de récidive.

Art. 5.

Quiconque aura, en contravention de la présente loi, offert à titre gratuit des liquides visés à l'article premier, dans les conditions prévues par cet article, sera puni d'un emprisonnement de huit à quinze jours et d'une amende de 50 à 500 francs ou d'une de ces peines seulement.

Ces peines seront élevées au double en cas de récidive.

Art. 6.

En cas de contravention aux dispositions des articles 1, 3 et 5 de la présente loi, le tribunal ordonnera la confiscation des liquides.

Il pourra ordonner l'affichage du jugement dans les lieux qu'il désignera et son insertion, en entier ou par extrait, dans les journaux qu'il indiquera, le tout aux frais du condamné.

Art. 7.

Les peines prévues aux articles 4, 5 et 6 seront appliquées sans préjudice des pénalités prévues par les lois fiscales.

Art. 8.

Les articles 66 et 67 sont applicables aux délits prévus par la présente loi, ainsi que les dispositions de l'article 9 de la loi du 31 mai 1888, concernant la condamnation conditionnelle.

Art. 9.

Les officiers de la police judiciaire, les agents assermentés des contributions, douanes et accises, les fonctionnaires et agents chargés de la surveillance de la fabrication, du commerce, de la vente et du débit des denrées alimentaires, les gardes champêtres et les gendarmes ont qualité pour constater les infractions à la présente loi.

Art. 10.

Les Départements des Finances et de la Justice, proposeront les mesures découlant de l'application de la présente loi.

Art. 11.

La présente loi est obligatoire à partir du lendemain de sa publication et de la publication des mesures prévues à l'article précédent après ratification du Parlement.

die artikel 3 van de tegenwoordige wet mocht overtreden, wordt gestraft met een boete van 500 tot 5,000 frank en met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden of met een van die straffen alleen.

In geval van herhaling, worden die straffen verdubbeld.

Art. 5.

Alwie, in overtreding van de tegenwoordige wet, in het eerste artikel bedoelde vloeistoffen, onder de aldaar voorziene voorwaarden, kosteloos mocht aanbieden, wordt gestraft met een gevangenisstraf van acht tot vijftien dagen en met een boete van 50 tot 500 frank, of met een van die straffen alleen.

In geval van herhaling, worden die straffen verdubbeld.

Art. 6.

In geval van overtreding der bepalingen van de artikelen 1, 3 en 5 van de tegenwoordige wet, zal de rechtbank de verbeurdverklaring van de vloeistoffen bevelen.

Zij kan de aanplakking van het vonnis bevelen in de door haar aan te wijzen plaatsen en deszelfs geheel of gedeeltelijke inlassching in de door haar aan te duiden dagbladen, het al op kosten van den veroordeelde.

Art. 7.

De in de artikelen 4, 5 en 6 voorziene straffen worden toegepast onverminderd de door de fiskale wetten voorziene strafbepalingen.

Art. 8.

De artikelen 66 en 67 zijn van toepassing op de door de tegenwoordige wet voorziene misdrijven, alsmede het bepaalde van artikel 9 van de wet van 31 Mei 1888, betreffende de voorwaardelijke veroordeeling.

Art. 9.

De officieren van gerechtelijke politie, de beëdigde ambtenaren van de belastingen, douanen en accijnzen, de ambtenaren en beambten belast met het toezicht over den aanmaak, den handel, den verkoop en de slijterij van de voedingswaren, de veldwachters en de rijkswachters zijn bevoegd om de overtredingen van de tegenwoordige wet vast te stellen.

Art. 10.

De Departementen van Financiën en van Justitie zullen de maatregelen voorstellen, die wegens de toepassing van de tegenwoordige wet mochten noodzakelijk blijken.

Art. 11.

De tegenwoordige wet is bindend van den dag af na dien van hare bekendmaking en van de afkondiging der maatregelen voorzien in het voorafgaand artikel, na goedkeuring door het Parlement.